

Egy munkatárs és barát emlékezése

1960 április végén *Halász Aladár* főnökömmel az Országos Erdészeti Főigazgatóság (OEF)-ről, kezemben *dr. Balassa Gyula* miniszterhelyettes áthelyezési határozatával, gyors lépésekkel haladtunk az Országos Tervhivatal (OT) München Ferenc utcai székháza felé. A pár perces úton tudtam meg áthelyezésem indokát és legfontosabb feladatokat; minél több pénzt, beruházási forrást járjak ki szakmánknak!

A hivatalban *dr. Madas András* erdőmérnök, agrárközgazdász fogadott bennünket, aki akkor a Mezőgazdasági Főosztály helyettes vezetője volt. Rövid beszélgetés után bemutatott a főosztály dolgozóinak, akik barátságosan fogadtak. Összeismertetett a legfontosabb kapcsolódó ágazatok szakértőivel – ahol szükségét látta, a főosztályvezetőkkel is.

Május 2-án megkezdtem tervhivatali szolgáltatást, ami csak 19 év után szakadt meg. Már az első hetekben meglepett az a nyugodt légkör és magas koordinációs igény, ami Madas András környezetét, de lényegében az egész hivatalt jellemezte. Tárgyalási, értekezletvezetési stílusára a közvetlenség volt a meghatározó, ami partnereire is rákényszerítette ezt a módszert. 13 évi együttműködés alatt hangos véleménykifejtést tőle nem hallottam, annak ellenére, hogy a tervcélokat megalapozó egyeztetések során az ágazatok képviselői között erős (harcos) érdekütközések voltak. A pénz ugyanis – az igényekhez viszonyítva – mindig kevésnek bizonyult. Elvárta, hogy a fát importáló és felhasználó ágazatok szakértőivel folyamatos munkakapcsolatban legyenek. Évente csak így érthetjük el, hogy szakmai előírásainkhoz – az erdőtelepítésekhez, az erdőszlakások tömeges építéséhez, az útépítéshez, az iparfejlesztésekhez a szükséges beruházásokat a hivatalvezetés biztosítsa. Akkor 2 millió Ft értékhatár felett minden beruházást külön soron – gazdaságossági számítással alátámasztva –, a népgazdasági tervbe beépítve kellett megtervezni.

Munkatársainak nagyfokú önállóságot adott, nemcsak a tervező munkában, hanem a kapcsolattartásban is. Már 1960 második felétől részt vettem az OEF hivatalvezetői értekezletein, amit *dr. Balassa Gyula*, majd *Földes László* vezettek. A minisztériumban folytatott megbeszélésekről mindig csak rövid

Madas András vezette Mezőgazdasági Főosztály az 1960-as év második felében.

szóbeli tájékoztatást kaptam. Segítségét jelentett, hogy az OEF terv-főosztályát a szakmaszerető, széles látókörű *Halász Aladár* vezette.

Közéleti ember volt. Megjelenése, műveltsége, kiváló előadói képessége, nyelvtudása alkalmassá tették a kiemelkedésre, közfeladatok elvállalására, tartós betöltésére itthon és külföldön egyaránt.

Nem ismerte a munkaidőt, de egy-egy nagyobb munkaszakasz végén és András-napkor mindig összehívta munkatársait fehér asztal mellé, ahol még dalra is fakadt a társaság. Nagyon szerette a magyar nótákat, azon kevesek közé tartozott, aki emelkedett hangulatban is szépen tudott énekelni. A mellékelt képet egy ilyen kötetlen összejövetelen készítettem főosztályáról, a Margitszigeten, a 60-as évek második felében.

Rengeteg elfoglaltsága mellett a család összetartását hű társa, Erzsike vállalta, aki – ottlétem alatt többször tapasztaltam – hitelt és határtalan szeretettel vitte ezt a terhet. Diplomáját gyakorlatban nem hasznosította, szinte egyedül nevelte négy lányát. Végül összeropant fáradalmi alatt, de akkor már mellette volt férje.

Madas András nagyformátumú, európeér volt. Olyan ember volt, aki ellenfeivel, de ellenségeivel is európeérként viselkedett. Biztos vagyok abban, hogy korai nyugdíjazása után ezért kapott olyan sok szakmai elfoglaltságot, és lelhetett örömet még az alkotómunkában.

Tőlem 90. életévében az alábbi magánlevélben köszönt el:

„Kedves Géza!

Szeretném megköszönni Neked – életem alkonyán – a közös munkában eltöltött éveket, melyekben mindenkor éreztem szeretetedet, segítő készségedet, kiváló szakmai felkészültségedet. Visszagondolva az erdőszet érdekében kifejtett közös és eredményes munkánkra akkor, amikor helye és ideje volt, nem mondtam el Neked, mennyire hálás vagyok szeretetedért, támogatásodért, hűséges barátságodért. Most, évtizedek távlatából, talán kiérzed soraimból az akkor – kellő időben, kellő súllyal – elmaradt fenti őszinte köszönetemet.

Közeledek a kilencvenedik évemhez, még tudok járni bottal és karonfogva; nincs komolyabb bajom.

Remélem – kedves feleségeddel együtt – viszonylag jó egészségi állapotban, biztonságos, jó elhelyezésben vagytok. A mai bizonytalan, általános helyzetben azt hiszem, a legjobb megoldást választottátok.

Nem várok választ Tőled; csak méltóképpen el akartam búcsúzni Tőled, mint akit legjobb barátaim között tartok számon.

Baráti öleléssel, feleségednek kézcsók

Bandi

(Madas András)”

Lelked nyugodjék békében, a lelkek birodalmában!

Váradai Géza